

Arrest

nr. 305 348 van 23 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 december 2023.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 22 november 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. In het koninklijk besluit van 7 april 2023 werd Albanië opnieuw

opgenomen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Er wordt vastgesteld dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het verzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot, de heer K. M., in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd.

Inzake haar echtgenoot (zaak met rolnummer 285 122) werd als volgt beschikt:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 22 november 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij het, ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Albanië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Er wordt vastgesteld dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het verzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het voeren van een algemeen betoog met verwijzingen naar algemene informatie en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

2.1. Verzoeker verklaart in Albanië problemen te hebben gehad met zijn schoonfamilie omwille van de verschillende religieuze achtergronden van hem en zijn partner mevrouw V.C. Hij vreest dat, als ze hem zouden vermoorden, dit voor een bloedwraakketen zou kunnen zorgen (administratief dossier, deel 4, notities persoonlijk onderhoud, de heer K. M., 1 juli 2022, p. 8-10 en administratief dossier, deel 7, notities persoonlijk onderhoud mevrouw V. C., 1 juli 2022, p. 6-8).

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt verzoeker zijn vrees aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoeker in casu niet slaagt.

De commissaris-generaal motiveert op goede grond dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij voor de door hem aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer in Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende

gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.1.1. Uit het geheel van de landeninformatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die door beide partijen wordt aangebracht, volgt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Tevens blijkt dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of slecht functioneren van de politie aan te klagen. De commissaris-generaal somt daarbij concrete realisaties en initiatieven op onder meer in strijd tegen de bloedwraakproblematiek en corruptie, die erop duiden dat de Albanese autoriteiten thans meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van bloedwraak en ernstige inspanningen leveren om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

Uit de voorliggende landeninformatie blijkt niet dat er in Albanië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming tegen bloedwraak, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn in dit geval. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. De Raad besluit dat de (uitvoering van de) maatregelen die in Albanië werden/worden genomen op vlak van bescherming tegen bloedwraak en corruptie niet perfect zijn, maar ook niet louter theoretisch. Er kan dan ook wel degelijk besloten worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de Albanese autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Men kan terecht besluiten dat Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen.

Verzoeker toont, gelet op het geheel van de voorliggende landeninformatie, niet aan dat er een gebrek aan nationale bescherming bestaat in Albanië. Verzoeker poogt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel te nemen, doch dit weegt niet op tegen het geheel van de landeninformatie vervat in het rechtsplegingsdossier waaruit blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot bestrijding van onder meer van de bloedwraakproblematiek en corruptie werden genomen.

2.1.2. Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Hij slaagt hierin evenwel niet. Verzoeker toont niet aan dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

De commissaris-generaal stelt met verwijzing naar de verklaringen van verzoeker en zijn partner gemotiveerd vast dat ondanks het feit dat verzoeker of zijn partner nooit enige problemen ondervonden hebben met de Albanese autoriteiten, met uitzondering van de arrestatie van een maand waarna verzoeker onschuldig werd verklaard, verzoeker nooit naar de Albanese politie ging om hulp en bescherming te vragen nadat hij meermaals met de dood werd bedreigd door E., de broer van zijn partner. Verzoekers vader ging evenmin naar de politie toen hij bij zijn laatste poging om te bemiddelen met de familie van V. met de dood bedreigd werd. Verzoeker slaagt er, zo gaat de commissaris-generaal op goede gronden verder, niet in om dit nalaten te rechtvaardigheden:

“U verwijst voornamelijk naar het gegeven dat het mogelijk is dat E. of een ander familielid tot een gevangenisstraf zou veroordeeld worden omdat u over bewijsmateriaal beschikt, hiermee doelend op de dreigberichten van E., maar dat deze actie een oorlogsverklaring zou betekenen naar de ganse familie toe, dit een kettingreactie teweeg zou brengen, uw hele familie dan in de kwestie verweekeld zou geraken hetgeen zou kunnen leiden tot een bloedwraak en de politie u dan niet de nodige bescherming of hulp kan geven tegen de voltallige familie van V. (CGVS K., p. 14, p. 15, p. 16, p. 18; CGVS V., p. 12). Uw partner voegt hier nog aan toe dat u niet naar de politie stapte omdat andere familieleden die op vrije voeten zijn nog steeds de mogelijkheid hebben om een moord te kunnen plegen (CGVS V., p. 12). Gevraagd of de politie het conflict of de bloedwraak zoals u stelt verder zou opvolgen, repliceert V. dat de politie niet altijd aanwezig is in de zone

waar uw familie verblijft en dat men aldus nooit gaat weten wie van de stam al dan niet een moord zou hebben gepleegd (CGVS V., p. 12)."

Het algemeen verweer van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

Verzoeker meent een drogredenering te herkennen in het standpunt van de commissaris-generaal. Dat zij nooit eerder problemen hebben gehad met de politie of nooit eerder een beroep op de politie hebben gedaan, betekent niet dat de politie hen in dit kader effectief zou beschermen, zo stelt hij. Verzoeker verliest echter uit het oog dat het hem toekomt aan te tonen dat in zijn geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Albanië beschikbaar zou zijn of dat hij daartoe geen toegang zou hebben. Voorts herformuleert hij de redenen waarom hij geen beroep heeft gedaan op de politie en neemt hij, met verwijzing naar de COI Focus van 15 juni 2020, het standpunt in dat de tussenkomst van de politie geen oplossing zou bieden. Samen met de commissaris-generaal stipt de Raad echter aan dat het net de bedoeling is van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen E. en eventuele andere familieleden van V., en om eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoekers algemene beweringen kunnen hun nalaten niet goedpraten. In zoverre verzoeker van mening is dat het geen zin zou hebben (gehad) een klacht in te dienen, betreft dit slechts een louter persoonlijk vermoeden dat op niets concreets is gesteund, aangezien zij heeft nagelaten daadwerkelijk een klacht in te dienen. Het betreft dan ook niets meer dan een persoonlijke veronderstelling gebaseerd op algemene informatie die niet in het minst wordt onderbouwd in zijn individuele situatie. Verzoeker stelt dan wel reeds in contact te zijn gekomen met justitie in Albanië wanneer hij onterecht werd aangehouden, doch hij kan hieruit niet op algemene wijze afleiden dat de Albanese overheid slecht zou functioneren, te meer hij een schadevergoeding toekend kreeg van de Albanese overheid. Onterechte aanhoudingen vallen overigens in geen enkele rechtstaat uit te sluiten. Hierbij kan nog worden aangestipt dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De commissaris-generaal duidt terecht dat het niet oplossen van bepaalde misdrijven kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) onafhankelijk van de werking en/of inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen.

Verder oordeelt de commissaris-generaal correct:

"Dat u niet alle mogelijkheden heeft uitgeput in uw land van herkomst blijkt eveneens uit het feit dat u geen andere optie zag dan het land te verlaten (CGVS K., p. 9, p. 13). U stelt immers niet naar de ombudsman, een advocaat of het parket te kunnen stappen omdat dit eveneens een oorlog zou ontketenen, noch zou een ngo of een organisatie iets kunnen betekenen daar ze niet meer kunnen doen dat wat uw vader reeds gedaan heeft, hiermee doelend op zijn verzoeningspogingen met de familie van V. (CGVS K., p. 18). Hoewel uw vader tot een verzoening trachtte te komen, heeft hij geen verzoeningscommissie ingeschakeld (CGVS K., p. 17). U rechtvaardigt de houding van uw vader door te stellen dat u geen commissie nodig heeft om tot het besluit te komen wat de intentie van de familie van V. is. Er op gewezen dat het niet louter om de vaststelling gaat, maar ook over het aanreiken van een oplossing of een verzoening, stelt u dat dergelijke commissies niet functioneren (CGVS K., p. 17). Gevraagd waarop u zich baseert, stelt u dat uw vader reeds probeerde te bemiddelen en dat het antwoord hetzelfde zou zijn indien een commissie zou langsgaan, uw vader verbaal sterk is en de commissie louter draait om woorden en spreken (CGVS K., p. 17). Ook de dorpsoudsten zouden niets kunnen betekenen in jullie conflict. Hoewel ze advies hebben gegeven aan uw vader, zijn ze nooit ter plaatse geweest (CGVS K., p. 17). Dat de dorpsoudsten ook katholiek of moslim zijn en de ouderen deze mentaliteit in stand houden rijmt niet met uw verklaring dat ze wel advies hebben gegeven en uw vader steunden in zijn handelen (CGVS K., p. 17). U slaagt er aldus niet in om de nalatende houding van uw vader te rechtvaardigen. Op de vraag waarom u geen eigen woonst hebt gezocht zegt u onder meer dat een familielid van V. banden heeft met de politie (CGVS K., p. 13; CGVS V., p. 11). Frappant genoeg kan u niet duiden wie deze persoon is, noch welke banden hij of zij dan concreet zou hebben (CGVS K., p. 13). Ook V. kan hieromtrent geen duidelijkheid verschaffen. Ze stelt dat het een ver familielid is die smeergeld geeft aan de procureur en de chef van de cel misdaden, maar ze kan geen soelaas bieden over de concrete familieband met deze persoon, noch hoe haar verwant de procureur of de chef van de cel misdaden zou kennen of wat hun namen zijn (CGVS V., p. 11). U slaagt er aldus niet in uw stelling dat de familie van V. banden heeft met de politie te staven, waardoor dit niet meer dan een blote bewering van uwwege is. U maakt aldus niet aannemelijk geen beroep te kunnen doen op de in Albanië aanwezige autoriteiten ter bescherming tegen de familie van V. Verwacht kan worden dat u ten minste eerst de beschermingsmodaliteiten in uw eigen land zou inschakelen en uitputten, waar op basis van basis van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u nagelaten heeft dit te doen."

Het betoog van verzoeker over de impact en steun van de stamhoofden werpt geen ander licht op voormelde vaststellingen. Verzoeker beperkt zich immers tot het formuleren van een algemeen betoog waarin hij elementen uit zijn verklaringen herhaalt, maar hij laat na concrete en dienstige elementen aan te reiken die afbreuk doen aan de concrete bevindingen. Het komt echter verzoeker toe aan te tonen dat in zijn geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Albanië beschikbaar zou zijn of dat hij daartoe geen toegang zou hebben. Verzoeker verliest dit eveneens uit het oog waar hij stelt dat het quasi onmogelijk is om sluitend onderzoek te doen naar de mate van effectieve bescherming vanwege de Albanese autoriteiten en waar hij meent dat er dus niet met zekerheid kan gesteld worden dat hij beroep kan doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. Hierbij kan nog opnieuw worden aangestipt, dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn, maar geenszins een resultaatsverbintenis inhoudt. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar hij betoogt dat bloedwraak nog steeds een veelvoorkomend fenomeen in Noord-Albanië is, de regio waaruit hij afkomstig is, en deze overweging moet opgenomen worden in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. De Raad wijst er verder ook in dit kader op dat het citeren uit algemene informatie, zoals verzoeker doet in het verzoekschrift, niet volstaat om aan te tonen dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond. Verzoeker blijft hier in gebreke, mede gelet op de concrete motivering en vaststellingen dienaangaande die geenszins worden ontkracht of weerlegd. Kortom, met zijn louter algemeen geformuleerde verweer en kritiek slaagt hij er niet in de gefundeerde en concrete vaststellingen van de commissaris-generaal die hij overigens voor het overgrote deel negeert, aan het wankelen te brengen.

Voorts zet verzoeker thans in zijn verzoekschrift uiteen dat zijn vader zich voor hem gewend heeft tot de Committee of the Nationwide Reconciliation om toch te proberen om via een buitenstaande organisatie een verzoening te bekomen, waarbij verzoeker verwijst naar het stuk 4: "Attesten vanwege de Committee of Nationwide Reconciliation", gevoegd bij zijn verzoekschrift. Op 21 maart 2023 ontving de Raad via elektronische weg (J-BOX) een aanvullende nota waarbij verzoeker stukken heeft gevoegd die hij in de inventaris bij voormelde nota benoemt als volgt:

- "5. Brief vanwege de Committee of Nationwide Reconciliation van Albanië d.d. 16 september 2022, alsmede de identiteitskaarten van de ondergetekenden;
6. Attest vanwege de Committee of Nationwide Reconciliation van Albanië, d.d. 25 november 2022;
7. Een brief van de vader van de heer K. M., de heer B. M., waarin hij de situatie waarin zijn zoon zich bevindt toelicht;
8. Een brief vanwege de stad Pukë, de voormalige woonplaats van de heer M. in Albanië, d.d. 21 november 2022, met betrekking tot de bloedwraak."

De Raad wijst erop dat de voormelde stukken gevoegd bij het verzoekschrift en de aanvullende nota niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het PR RvV neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging deze stukken niet in overweging.

Gelet op het voorgaande, overtuigt verzoeker niet dat hij en zijn partner in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoeker slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker en zijn partner zeggen te vrezen.

3. De Raad acht het voorgaande voldoende determinerend. Verzoekers kritiek op de motieven met betrekking tot de geloofwaardigheid van het relaas en het stuk 3 dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd, met name een screenshot van een dreigbericht, behoeft dan ook geen verdere bespreking.

4. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

5. Verzoekster hekelt in haar verzoekschrift dat één beslissing werd genomen voor haar en de heer M. Zij stelt dat zij als vrouw nog steeds aan andere risico's onderworpen is dan de heer M. Verzoekster zet verder

uiteen dat vrouwen in Albanië nog steeds in een kwetsbare positie staan en nog steeds onderhevig zijn aan een hoog risico op huiselijk geweld, waarbij zij verwijst naar de “COI Focus: Albanië, Algemene situatie van 15 juni 2020”. Naar haar mening wijzen haar verklaringen hier evenwel op, met name wat betreft de bedreigingen en beledigingen vanwege haar broer en de beperkingen van haar vrijheid.

Vooreerst blijkt een vrees in die zin of vanuit dit oogpunt niet uit verzoeksters verklaringen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, 1 juli 2022, mevrouw V. C., p. 6, 7 en 14). Het is dan ook opmerkelijk dat verzoekster dergelijke vrees voor het eerst in haar verzoekschrift aanhaalt wat twijfel zaait over de ernst ervan. Verder kan worden vastgesteld dat zij slechts met een algemene formulering verwijst naar de bedreigingen en beledigingen geuit door haar broer en de beperkingen van haar vrijheid, zonder enige verdere concretisering van haar vrees in die zin zoals aangehaald in het verzoekschrift.

Waar verzoekster hekelt dat dit door de commissaris-generaal niet werd opgenomen in zijn beoordeling, verliest zij uit het oog dat het haar toekomt haar vrees te concretiseren en aan te tonen dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Albanië beschikbaar zou zijn of dat zij daartoe geen toegang zou hebben.

Verzoekster slaagt hierin niet. Zij maakt met voormeld algemeen betoog hoe dan ook niet in concreto aannemelijk dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanese aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden.

6. Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“De zaken 285 135 en 285 122 [...] worden gezamenlijk opgeroepen en behandeld.

Verzoekers’ advocaat vraagt om een uitstel van de zaak: zij licht hierbij toe dat verzoekers verwachten bijkomende documenten te kunnen neerleggen, met name een advies van het Albanese ministerie van Justitie en een verslag van de verzoeningscommissie voor slachtoffers van bloedwraak. Deze documenten zouden de door verzoekers aangevoerde problemen kunnen ondersteunen, maar zij wachten nog op de legalisering en een vertaling ervan. De voorzitter staat het gevraagde uitstel niet toe, er daarbij op wijzend dat de bestreden beslissingen reeds dateren van november 2022 en verzoekers dus ruim de tijd hebben gehad om stukken te verzamelen en deze indien nodig te laten vertalen en/of legaliseren. Verzoekers antwoorden

daarop “ondergeschikt” en in antwoord op de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van hun verzoeken om te worden gehoord dat zij het niet eens zijn met de analyse die in deze beschikkingen wordt gemaakt: zij volharden in de uiteenzetting uit hun verzoekschriften en stellen met name dat de Albanese overheden erin falen om een effectieve bescherming te voorzien.”

5. Verzoekster brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 12 december 2023.

Vooreerst herhaalt de Raad dat, zoals de voorzitter heeft toegelicht ter zitting, de zaak niet wordt uitgesteld. Het door verzoekster en haar echtgenoot (zaak 285 122) gevraagde uitstel wordt niet toegestaan aangezien zij reeds meer dan voldoende en ruim de tijd hebben gehad om stukken te verzamelen en deze indien nodig te laten vertalen en/of legaliseren.

In de mate dat verzoekster ter zitting “ondergeschikt” antwoordt op de beschikking, beperkt zij zich tot de algemene opmerking dat zij het niet eens is met de analyse die in de beschikking wordt gemaakt, en dat zij volhardt in de uiteenzetting uit het verzoekschrift en met name dat de Albanese overheden erin falen om een effectieve bescherming te voorzien.

Verzoekster gaat echter, door zich tot dergelijke zeer algemene opmerkingen te beperken en te volharden in het verzoekschrift, niet in het minst, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Zij onderneemt geen poging om concreet in te gaan op de gronden van de beschikking van 12 december 2023 en er concrete, inhoudelijke argumenten tegen in te brengen. Bij gebrek aan enige daadwerkelijke, concrete repliek blijven de gronden van de beschikking onverminderd overeind.

De vaststelling in de beschikking dat verzoekster, net als haar echtgenoot, niet in concreto aannemelijk maakt dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanese aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden, blijft derhalve gehandhaafd.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES